

A close-up photograph of a woman with blonde hair, wearing a white, sleeveless, form-fitting dress. She is holding a bouquet of flowers near her face. A hand is resting on her left shoulder. The background is softly blurred, suggesting an outdoor setting.

ABIKAASA

MIDAGI JUHTUSTEMA
PULMAPÄEVAL.
KÜMME AASTAT HILJEM
SAAB TA TEADA TÕE...

SHALINI BOLAND

Originaali tiitel:
Shalini Boland
The Wife
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, paigad, ja sündmused peale üldsusele tuntute on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Võimalik sarnasus elavate või surnud inimeste või tegelike sündmuste või paikadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Hels Kure
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Shalini Boland, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B094006321
ISBN 978-9949-82-804-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

PROLOOG

Nahk mu sõrmede all on soe ja pehme. Vetruv. Ta ei karju enam, aga mind on haaranud šokk, samal ajal kui ta mind rusikatega taob. Lööb jalaga, kriibib, püüab mulle näkku sülitada. Ma ei saa lahti lasta. Ei saa lasta tal kõike ära rikkuda. Kuigi arvan, et selleks on juba liiga hilja.

Tunnen ta lõhna oma kurgupõhjas. Krigistan hambaid. Maa-ilm on järsku ja raevukalt kahanenud ning selles oleme vaid mina ja tema. Mitte miski muu ei loe. Higipiisad mu laubal ja kaenla all. Ma peaksin lõpetama. Haaret lödvendama. Peaksin tal uuesti mind rünnata laskma ja tagajärgedega leppima. Aga ma ei saa. Ei julge.

Mul on liiga palju kaotada.

ESIMENE PEATÜKK

ENNE

Esimene asi, mida ma märkan, on naljakas maitse suus – metalne ja tuim. Veri. Tõmban keelega üle hammaste ja teen grimassi, taibates, et olin ilmselt keelde hammustanud. Teine asi, mida märkan, on mu kihlatu murelik nägu alla minu poole vaatamas.

„Toby,“ ütlen kähinal.

Ta laskub kükki, võtab mul käest ja ma mõistan, et ta väriseb. „Kas... kas sinuga on kõik korras? Sa ehmatasid meid tõsiselt.“ Tema nägu on valgem kui lubi, kael pooleldi avatud särgi all punaselaiguline, must lips lahti tõmmatud. „Me olime nii mures.“

„Kus...?“ Ma püüan istukile tõusta, aga mu aju nagu hõljuks peas, nii et annan alla ja vajun pikali tagasi. Just siis taipan, et leban põrandal, pea padjal. „Mis juhtus?“

„Kas sa ei mäleta?“ küsib ta.

Ma püüan mõelda, aga mälu on hägune. „Mis toimub? Miks ma end imelikult tunnen?“

„Sa minestasid, kullake.“ Toby ema Celia põlvitab mu kõrvale, üks käsi mu laubal, teine randmel. Ta näeb kuidagi teistsugune välja. Äkki on asi tema juustes – ta on lasknud neid lõigata või kuidagi teistmoodi soengusse sättida. Need on sirgemaad kui

tavaliselt ja pruunimad. Ta on ilmselt halli üle värvunud. „Tundub, et sa kukkusid päris õnnetult.“

Nüüd ma näen, et peale Celia on toas ka Toby isa Malcolm ja vanem vend Nick, kes kõik vaatavad alla minu poole, kulmud sügavast murest kortsus. Nick ja Malcolm on mõlemad hallis ülikonnas, mis tundub veider, ja ma märkan, kui sarnased nad oma laiade õlgade ja pruunide silmadega välja näevad. Nicki juuksed ei ole veel päris nii hallid kui isal. Toby on samas peenem, pikem ja klassikalisemalt nägusa välimusega ning tema juuksed on sügavat punakaspruuni värvi.

„Sa oled pisut higine, aga pulss on ühtlane. Ma arvan, et kõik saab korda.“ Celia on meditsiiniõde, nii et kui tema ütleb, et minuga on kõik hästi, ju siis nii on.

„Ma ei mäleta, mis juhtus.“

Celia vaatab üles vanema poja poole. „Nick, kas sa saaksid Zoele klaasi vett tuua?“

„Ee, ikka.“

Ma märkan, et Toby vasak jalg võbeleb ja käed värisevad. Ta ei ole sedasorti mees, kes läheb närvi, nii et see, kui mures ta minu pärast on, paneb mind teda veel rohkem armastama. „Toby, sa värised!“

„Ma olin nii mures.“ Ta neelatab ja kummardub mind laubale suudlema. „Kui sinuga oleks midagi juhtunud, siis ma ei tea, mida ma teeksin.“

„Minuga on kõik hästi, totu. Pea käib lihtsalt natuke ringi. Ütle talle, et minuga on kõik hästi, Celia.“

Toby heidab pilgu emale ning too naeratab talle lohutavalt. „Rahune, Toby. Zoega saab kõik korda.“ Celia istub põlvedele. „Nonoh, on see vast ebatavaline pulmapäev.“ Ta kergitab kulmu ja pigistab mu kätt.

„Pulmapäev?“ Alles nüüd tuleb mulle meelde. See selgitab Celia juukseid, ülikondi ja – ma vaatan alla enda poole – minu

pitsist pruutkleiti. „Oi ei! See on täna! Kas ma rikkusin selle ära? Kas nüüd on juba hilja?“ Sel korral õnnestub mul vaatamata ringi käivale peale istukile tõusta. „Uskumatu, et ma...“

„Sellest pole midagi,“ segab Toby vahele. „Meil on veel aega. Tseremoonia algab alles“ – ta vaatab kella – „neljakümne minuti pärast.“

„Mis juhtus? Sa ütlesid, et ma minestasin, aga ma ei mäleta seda üldse. Kõik on nii hägune... Ma sättisin end ja siis...“

„Nagu ema ütles, sa kukkusid.“ Toby vangutab pead. „Oled sa kindel, et ei mäleta sellest mitte midagi? See teeb üsna murelikuks, Zo.“

Ma kortsutan kulmu ja püüan meenutada, mis juhtus, aga mu pea valutab. Väikesed valutorked sööstavad üle peanaha ning kogunevad mu silmade kohale, kus need tukslevad nagu vilkuvad tulukesed. „Viimane asi, mida ma mäletan, on see, et ma seadsin end valmis. Celia, sina olid koos Lou ja Beckyga siin ja aitasid mulle kleiti selga. See on kõik. See on viimane asi, mida mäletan.“

Nick tuleb tagasi ja ulatab mulle klaasi vett.

„Väikeste lonksudega,“ õpetab Celia. „Me jätsime su siia, et lasta endale spaas meiki teha. Siis tuli Nick telefonilaadijat laenama. Hea, et ta siin oli, sest siis sa minestasidki ja ta kutsus mind. Ma käskisin teistel sinna jääda – ei tahtnud, et su ümber liiga palju inimesi sahmiks. Tundub, et sa löid kukkudes pea vastu lauda ära.“

Ma tõstan käe, et õrnalt pead patsutada, ja krimpsutan nägu. Ma tunnengi sõrmede all pisikese kivi moodi muhku.

„Kas sul iiveldab ka?“ küsib Celia.

„Natuke. Mitte eriti. Aga mul on jube peavalu.“

Mu tulevane ämm sobrab käekotis ja võtab välja paki paratsetamooli. „Võta neid paar tükki.“

Pistan tabletid ükshaaval suhu ja neelan mõlemad lonksu veega alla.

„Äkki me peaksime laskma sind üle vaadata?“ Malcolm tõmbab käega läbi hõredate hallide juuste. Ta pöördub Toby poole. „Ta näeb ju täitsa närb välja, poeg.“

„Ma tean, aga ema ütles, et temaga saab kõik korda,“ vastab Toby ebalevalt.

„Ma tean, mis su ema ütles, aga ega sellest ole midagi halba, kui...“

„Aitäh, Malcolm,“ segan vahele, „aga ma ei taha mingi muhu pärast oma pulmadest ilma jääda. Kui ma end ikka halvasti tunnen, lähen hiljem arsti juurde.“

„No hea küll. Aga võib-olla ma peaksin Guyle teada andma. Sul võivad jalad nõrgaks minna, kui ta sind altari ette saadab.“ Malcolm pöördub minekule.

Toby tõuseb püsti ja paneb käe isa õlale. „Oota...“

„Tobyl on õigus. Ära mu isale räägi. Ta hakkab ainult muretsema.“ Ma tõusen taarudes püsti ja avastan oma jahmatuseks, et pean tasakaalu leidmiseks toolile toetuma. Mu jalad värisuvad nii väga. Mis siis, kui ma pole piisavalt tugev, et püsti seista ja abieluvandeid lausuda? Mõtlen kõikidele hotelli kõrval väikeses kabelis olevatele inimestele, kes on tulnud, et meid abiellumas näha. Nädalatepikkusele planeerimisele. Oma ehedale rõõmule ja elevusele mõttest, et minust saab proua Zoe Johnson. Ma ei saa mitte abielluda, ükskõik kui ebakindlalt ma end tunnen. Lasen toolist lahti ja löön selja sirgu. „Teate, mis? Celial on õigus, minuga on kõik täiesti korras. Ausõna, ma tunnen end juba palju paremini. Ma vist minestasin ärevusest. Või näljast. Kui nüüd järele mõelda, siis mul jäi tõesti hommikusöök vahele.“

„Noh, selles kindlasti asi ongi,“ teatab Celia. „Las ma tellin sulle midagi suhkrurohket tuppa. Võib-olla tükikese kooki. Seni aga peaksid istuma, kullake. Puhka natuke.“

„Ei, minuga on kõik korras, ausõna. Lou ja Becky tulevad varsti tagasi.“ Mu pruutneitsid on ilmselt endiselt allkorrusel. Kuna mu õde ei saanud tulla, palusin oma kahel parimal sõbrannal teda asendada. Louga käisin ma koos koolis ja Beckyga töötan ühes salongis.

Celia võtab öökapilt telefoni. „Lasen köögist teed ja kooki saata – nii et sellest jätkub teile kolmele.“

„Meile neljale,“ parandan teda. „Sa peaksid ka jääma.“

„Ei, ma lasen teil kolmekesi pisut omaette olla. Sa ei taha ju, et mingi vanur juures passiks.“

„Ära räägi rumalusi. Muidugi ma tahan sind meie juurde.“

„Hea küll, kui oled kindel.“ Ta naeratab mulle leebelt.

Celia on minu jaoks emaga kõige sarnasem inimene. Minu ema suri pärast kahe aasta pikkust võitlust vähiga, kui olin kolmeist. Ja mu noorem õde Dina lahkus kodust, et mööda ilma rännata, kui ta sai kuusteist. Ma olen sellest ajast peale temaga ainult aeg-ajalt rääkinud. Isa oli pärast ema surma täiesti murtud. Ta ei saanud sellest kunagi päriselt üle ning oli harva minu ja Dina jaoks olemas. Noh, vähemalt emotsionaalselt. Ta kandis hoolt selle eest, et meil oleks kõht täis ja riided seljas, aga ta ei rääkinud emast ega tegelikult eriti millestki. Meie kodu oli kurb koht. Ma püüdsin emast jäänud tühimikku täita nii hästi, kui suutsin, aga ei saanud vist eriti hästi hakkama. Mõni ime, et Dina kadus sealt kus kurat, niipea, kui sai.

Mina jäin Shaftesburysse, sest ei kujutanud end ette elamas kusagil mujal kui selles väikeses Dorseti linnas, kus ma üles kasvasin. Aga kui ma kohtusin Toby ja tema perega, oli mu maailmas viimaks ometi värve. Pisut soojust. Sellest ajast peale, kui me kolm aastat varem kokku saime, on tema ema kohelnud mind tütreana, keda tal pole olnud. Me ajame iga päev juttu, saame lõunasöögiks kokku, käime päevaspaas ning räägime teineteisele

põhimõtteliselt kõigest. Ja Malcolm on hella südamega armas mees, kes on oma naise heaks valmis kõike tegema. Ärge saage minust valesti aru, ma armastan oma isa. See on lihtsalt... raske.

„Loodan, et pole päeva ära neednud.“ Pööran end Toby poole. „Enne laulatust teineteise nägemine pidavat halba õnne tooma.“

„Sa ei usu seda ju tegelikult.“ Ta naeratab mulle leplikult.

„Ei, aga ma tahtsin kõike õigesti teha. Ma ei tahtnud draamat. Ja ma tahtsin oodata kabelisse jõudmiseni, enne kui sind näen. Nüüd olen kõik ära rikkunud.“

„Sa pole midagi ära rikkunud.“ Ta paneb mulle käed ümber ja ma nõjatun ta vastu. Olen vaid pisut üle meeter viiekümne pikk, nii et mu põsk toetub mugavalt tema rinnale. „Tean, et tahtsid, et kõik oleks õigesti. Seda ma sinu juures armastangi, Zoe. Sa armastad perekonda. Sa armastad traditsioone.“

„Kuigi ma minestasin ja mul on nüüd munasuurune muhk kuklas?“ Ma heidan talle iroonilise pilgu. „See pole just traditsiooniline.“

„Zoe, kõik saab olema täiuslik. Sina oled täiuslik.“

Mu süda paisub tema sõnade peale ning hetkeks lööb mul pea selgeks ja valu kaob. Kuni mulle meenub... „Ma ei ole täiuslik,“ pomisen ma. „Mitte keegi ei ole.“

„Hea küll, sel juhul sa oled täiuslik minu jaoks.“

Ma hingan sügavalt sisse ja tõrjun peast teadmise, et see pole päris tõsi. Püüan keskenduda ees seisvale päevale. Eirata tillukest murekübet rinnus. Tänane päev kuulub muinasjuttudele ja õnnelikele lõppudele. Minevik on minevik. Tähtis on vaid see, et minust saab õige pea inimene, kes ma olen alati tahtnud olla, mehega, keda ma armastan.